

ДО

**ПРОФ. Д.Ф.Н. ВЕСЕЛИН ПЕТРОВ
ДИРЕКТОР НА ИФС ПРИ БАН**

**ОБЯСНЕНИЯ
ОТ ПРОФЕСОР ДОКТОР НА СОЦИОЛОГИЧЕСКИТЕ
НАУКИ БОЖИДАР ИВКОВ – ИФС ПРИ БАН,
ПОИСКАНИ С ПИСМО РД16-92/30.07.2020 г.**

Уважаеми г-н Директор,

С Ваше писмо – РД16-92/30.07.2020 г., искате от мен да дам писмени обяснения за, цитирам: „установени факти и обстоятелства, които представляват нарушения на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187, ал. 1, т. 8 от КТ¹ във вр. 193, ал. 1 от КТ²“.

В тази връзка се чувствам задължен да Ви отговоря следното.

(1) Когато получих писмото в отдел „Човешки ресурси“ – акт, на който присъствахте лично, помислих, че ръководството възлага определени изследователски задачи на различни колеги, в т.ч. и на мен, и затова реших да се запозная спокойно с писмото, когато се прибера у дома.

Бях изключително удивен, когато разбрах, че **от мен се искат обяснения по въпроси, които са свързани с мои действия, извършени в рамките на конституционно закрепени мои граждански и човешки права**, визирани в чл. 37, ал. 1, чл. 38, чл. 39, ал. 1 и др. от Конституцията на Република България. Ето защо **възприемам писмото ви като административен терор и психологически тормоз, както и като възпрепятстване на моите**

---

¹ **Чл. 187.** (1) (Предишен текст на чл. 187 - ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г.) Нарушения на трудовата дисциплина са:

т. 8. злоупотреба с доверието и уронване на доброто име на предприятието, както и разпространяване на поверителни за него сведения;

² **Чл. 193.** (1) (Изм. - ДВ, бр. 21 от 1990 г., изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) Работодателят е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства.

изследователски задължения и ангажименти, губейки време да ви отговарям за очевидни факти, които бяха – и явно ще продължат да бъдат – предмет не само на вътрешноинститутски дебат.

(2) Изборът Ви на основание да поискате тези обяснения от мен, е най-мекото казано несериозен. Доколкото ми е известно БАН и ИФС, като негова структурна единица, са публични институции и по принцип не работят с класифицирана информация. Тъкмо напротив, един от критериите за висока оценка на продуктите на завършен проект или друг вид научен продукт (извинявам се за пазарната терминология), е именно значимото разгласяване на тези продукти сред широката общественост. В тази връзка **не знаех, че моралната гражданска позиция да се разкриват системни нарушения на правила и норми, разписани в различни законови и подзаконови актове (т.е. закононарушения), както и на двойни стандарти при ръководенето на една научна институция, се класифицира като „злоупотреба с доверието и уронване на доброто име на предприятието, както и разпространяване на поверителни за него сведения“.** Не знаех, също така, че тези нарушения са имплицитно присъщи на **„авторитета на работодателя“.**

(3) Обект на „гнева“ ви е текст (наречен иронично, саркастично, подигравателно или обидно – това вие си знаете – „документ“), чиито автори сме аз и колежката проф. д.с.н. Людмила Иванчева. В него с проф. Иванчева сме изнесли много **неопровержими и документиращи факти.** Всички те са Ви добре известни от предишните дебати по визириания в текста казус. Кой от тях наименувате „неверни твърдения за предишното и настоящето ръководство“? Може би абсолютно неправомерното назначение на М. Монова? Тя и до днес е без узаконена диплома за бакалавър и магистър. Още повече е била с този статус към датата на назначението си. Може би факта, че година и половина М. Монова получаваше добавка за ОНС „доктор“ без да има узаконена диплома за тази степен? Може би факта, че именно поради тези „дребнави“ и „незначителни“ подробности от правния пейзаж, конкурсът на М. Монова бе провален и тя не беше допусната от техническата комисия до него? Или може би е невярно, и като такава силно ерозиращо авторитета на ръководството, твърдението, че въпреки Вашата заповед до 14.03.2019 г. М. Монова да представи проект, това се случва в средата на м. септември, т.е. цели шест месеца след крайния срок, определен от Вас?

Тема на друг и то много голям разговор е **качеството на представения проект**, който е на такова „световно равнище“, че наистина **срива из основи авторитета на ИФС, на неговия директор и на НС, които са допуснали подобна научна и социална хидроцефалия – низането на тютюн да се определя като социална иновация – да се превърне в научно-изследователски проект**. Извинете, но такова толериране на едновременно проявени грандомания и посредственост видях за първи път в рамките на институт на БАН.

В тази връзка твърдението Ви, че съм демонстрирал „неуважение, некоректно и неколегиално поведение, насочено към накърняване достойнството на колега от Института – д-р Миладина Монова...“ ми се струва изключително несериозно. Не мога да проявявам и да имам подобни, макар и негативни, чувства и поведенчески изяви към човек, който е заместил чувството си за лично достойнство с грандомания, вероятно придружена и от други лични проблеми.

(4) В писмото си твърдите, че с твърденията си, „че в БАН, стига да имате достатъчно „връзки“, можете да станете научен работник дори и със средно образование. Винаги ще се намери „коHORTа“ от високопоставени учени, която да замаже „гафа“ (т.е. нарушаването на Закона), ако той стане публично достояние“, аз и колежката проф. Иванчева сме имали, цитирам: „нелоялно отношение към работодателя, незачитане на доброто му име (You say so, както казват англичаните – това поне засега предстои да се доказва – б.м.-Б.И.) и злепоставяне пред трети лица...“. Това, както и всичко останало в писмото Ви, са съвсем неоснователни и необосновани обвинения. М. Монова *de facto* и *de jure* е била назначена единствено със законна диплома за средно образование, според българското законодателство. Освен това, публична тайна е, че М. Монова е протеже на проф. Р. Стоилова – предишния директор на Института. Вие, както и някои други титулувани колеги, не спряхте да я защитавате, независимо от всички закононарушения, свързани с нейното злощастно за Института пребиваване в него (дори посоченият по-горе текст от писмото Ви представлява нейна защита). И някак си логически тези факти не се връзват с Вашите твърдения.

(5) Длъжен съм да Ви кажа, че няма да представям доказателства, защото те са представени в обяснителната записка на проф. Иванчева и доколкото двамата с нея сме автори на визирания от Вас текст в моя блог, то е

разбираемо, че доказателствата ни ще бъдат идентични и не си заслужава да се хаби хартия и тонер излишно.

Едновременно с това искам да Ви кажа и нещо много важно, поне според мен. **Моят блог представлява мое лично пространство**, в което допускам само материали и коментари на избрани от мен, достойни хора. **Лично пространство, в което ясно и категорично артикулирам своята човешка и гражданска позиция по множество жизнено важни проблеми.** И никой няма право да се разхожда в него с „подковани ботуши“. Блогът е част от т.нар. блоггово пространство и не представлява масмедия, а виртуално място, в което хора като мен изказват свободно и без никакъв външен натиск и цензура своето мнение. Нещо повече, в този блог има не един и два материала, които носят или са създали ново знание в полза на хората с инвалидност и на хората с ревматоидни заболявания. Дори има позовавания на мои публикации в блога в научната литература. Неща, с които могат да се похвалят малцина колеги. Да не говорим, че всичките над 950 публикации за 8 години, са резултат от доброволен труд.

Всичко написано в него, дори и моите художественотворчески опити, са добре дошли за ИФС при БАН. Докато част от Вашите решения, както и част от гласуванията на НС на Института, наистина подронват доброто име, престижа и авторитета на ИФС в обществото.

(б) Накрая ще отговоря накратко на Вашето обвинение във връзка с цитираните в писмото Ви разпоредби на етичния кодекс на служителите в БАН. ИФС има свой етически кодекс. И аз не мога да проявя неуважение към някого, бил той и председател на БАН, когато самият той не се уважава. **Отговорите на нашите сигнали по казуса „М. Монова“ от страна на акад. Ревалски бяха – най-меко казано – обидни за нас**, защото бяха писани като за третокласници в помощно училище (в никакъв случай не искам да засегна децата с различни увреждания), а освен това бяха едностранчиви и непълни (с. 8-9 от въпросния текст).

„Тези заключения и препоръки противоречат напълно на отговора от страна на ръководството на БАН в лицето на акад. Ревалски (на докладна записка, депозирана от името на трима професори от ИФС – Людмила Иванчева, Анна Мантарова и Божидар Ивков), в който се твърди, че **нарушения в назначаването на ас. Монова няма**, като се визира само срокът от три години на трудовия ѝ договор (Струва ни се, че е добре акад. Ревалски да познава нормативните разпоредби на институцията, която ръководи, защото при явно демонстриране на обратното и той, и

институцията „олекват“ в „очите“ на общественото мнение). Изобщо не се коментира частта в докладната записка, информираща за незаконосъобразното изплащане на добавка за докторска степен в продължение на година и половина без наличието на удостоверение за признаването ѝ, както и фрапиращия факт, че тя и в момента не притежава узаконена диплома за магистър“.

Ще ви бъда благодарен ако ми обясните коя точно част от този текст представлява „неуважение и неколегиално отношение“, коя съдържа „неверни твърдения“ и коя може да се определи като противоречие на действителните факти и обстоятелства“?

(7) В заключение, проф. Петров, ще кажа, че **всички Ваши обвинения към мен и уважаваната (не само сред научната общност в България, но и по света) проф. Л. Иванчева, поради своята несъстоятелност, се превръщат в това, в което вие ни обвинявате. Дори в нещо повече – в клевета, етикетиране, стигматизация и сериозно увреждане честта и достойнството на двама известни и уважавани учени и достойни граждани на Република България.**

Вероятно заповедта за нашето наказание вече е подготвена. Целта ѝ е не толкова да ни „затвори устата“, защото това е невъзможно, колкото – най-вероятно – да спласи по-младите колеги, които си позволяват да мислят самостоятелно и да отстояват неудобни за Вас позиции.

В тази връзка ще си позволя да ви напомня една емблематична случка от последните дни от живота на един истински Човек – Януш Корчак. На път за концентрационния лагер Треблинка, нацистки офицер разпознава в него автора на една от любимите си детски книжки. И му казва, че е свободен. Тогава Корчак без да се замисля казва (цитирам по памет): „Няма да си тръгна без децата. Не всички хора сме мерзавци“. Парафразирайки тази мисъл на Я. Корчак ще кажа: „Не всички учени в ИФС сме мерзавци“.

проф. д.с.н. Божидар Ивков